

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/97/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814010028
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5814010028.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline na neverejnom zasadnutí konanom 10. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Milana Repáňa prejednal odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/20/2014 z 24.5.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/20/2014 z 24.5.2016.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu boli obžalovaní Y. W., X. R. a I. L. uznaní za vinných zo spáchania v bode 1/ prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a v bodoch 1/ a 2/ prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák.

Z právnej vety vo výroku o vine vo vzťahu k bodom 1/ a 2/ vyplýva, že spoločným konaním sa dopustili fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného, čím spáchali v bode 1/ a 2/ prečin výtržníctva. V bode 1/ mali spáchať aj prečin obmedzovania osobnej slobody, pričom k tomuto trestnému činu sa viaže právna veta uvedená pri bode 2/, v ktorej je konštatované, že spoločným konaním inému bez oprávnenia bránili užívať osobnú slobodu. Z uvedeného je teda zrejmé, že právna veta uvedená pri bode 2/ týkajúca sa prečinu obmedzovania osobnej slobody nezodpovedá výroku o vine v bode 2/, keďže z prečinu obmedzovania osobnej slobody boli obžalovaní uznaní za vinných v bode 1/.

V tomto smere je napadnutý rozsudok prvostupňového súdu pokiaľ ide o výrok o vine v bode 1/ a 2/ nejasný a nezrozumiteľný.

Pokiaľ ide o výrok o treste, u obžalovaného Y. W. prvostupňový súd upustil od uloženia súhrnného trestu a taktiež u obžalovaného I. L. bolo upustené od uloženia súhrnného trestu.

Obžalovanému X. R. bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený a bola mu určená skúšobná doba na 2 roky.

Proti rozsudku okresného súdu podal v neprospech obžalovaných odvolanie prokurátor, a to proti výroku o vine a treste. V odvolaní uviedol, že obžalovaní sú usvedčovaní zo spáchania skutkov, pre ktoré bola podaná na nich obžaloba. Poukázal najmä na výpoveď poškodeného Z. a čiastočne aj na výpovede samotných obžalovaných. Pokiaľ ide o hodnotenie výpovede poškodeného, odkázal na závery znaleckého posudku a má za to, že výpoveď poškodeného je hodnoverná a relevantná.

Poukázal, že prvostupňový súd mohol vychádzať iba z výpovede poškodeného z prípravného konania zo 4.5.2013, ktorá bola jediná kontradiktórna. Na základe vykonaných dôkazov možno dospieť k záveru o vine obžalovaných v zmysle spáchania zločinu lúpeže. Poukázal na judikát Najvyššieho súdu SSR R 44/1986, podľa ktorého obmedzovanie osobnej slobody vykonané násilným útokom obvineného voči poškodenému s úmyslom zmocniť sa cudzej veci zakladá znaky trestného činu lúpeže a nie trestného činu obmedzovania osobnej slobody. Pokiaľ aj prvostupňový súd kvalifikoval konanie obžalovaných ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák., nie je zrejmé, prečo uvedené konanie nekvalifikoval aj podľa odseku 2 písm. a) s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zák. Taktiež poukázal na nesúlady právnej vety uvedenej pri bode 2/ s kvalifikáciou uvedenou v bode 1/. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám ho nahradil vlastným rozhodnutím.

Krajský súd na základe podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Prihliadal pritom aj na chyby, ktoré odvolaním vytýkané neboli a tieto by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom a že toto je čiastočne dôvodné.

Ako už krajský súd vyššie konštatoval, napadnutý rozsudok je nezrozumiteľný a nejasný vo výroku o vine. Pokiaľ je v napadnutom rozsudku uvedená právna veta k bodu 2/ týkajúca sa prečinu obmedzovania osobnej slobody, z výroku o vine vyplýva, že obžalovaní boli uznaní za vinných z prečinu obmedzovania osobnej slobody v bode 1/. Ide teda o jasný rozpor medzi konštatovaním, aký trestný čin mali obžalovaní spáchať v bode 1/ a v bode 2/. Pokiaľ prokurátor v odvolaní poukazuje, že v tomto smere ide o písársku chybu, krajský súd poznamenáva, že o písársku chybu nejde, nakoľko takto nesprávne bol rozsudok aj vyhlásený na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ ide o dôkazy vykonané prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní, možno konštatovať, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaných na obhajobu. Okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie, avšak vykonané dôkazy podľa názoru krajského súdu nevyhodnotil dôsledne, čo sa odzrkadlilo aj v nesprávnom výroku o vine.

Pokiaľ prvostupňový súd dospel k záveru, že obžalovaní svojím konaním v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku spáchali prečin výtržníctva, s takýmto záverom sa krajský súd stotožňuje. Aj podľa názoru krajského súdu na základe vykonaných dôkazov možno dospieť k bezpečnému záveru o tom, že obžalovaní svojím konaním naplnili v bodoch 1/ a 2/ znaky prečinu výtržníctva podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. V tomto smere krajský súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré vo vzťahu k tomuto trestnému činu považuje za podrobné a zrozumiteľné.

Krajský súd sa však nestotožňuje s odvolacou námietkou prokurátora, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané aj spáchanie trestného činu lúpeže obžalovanými. V tomto smere považuje krajský súd čiastočnú úpravu skutku v napadnutom rozsudku oproti obžalobe za opodstatnenú. Z vykonaných dôkazov ani podľa názoru krajského súdu jednoznačne a bez pochyb nevyplýva, že by sa obžalovaní za použitia násillia chceli ihneď zmocniť peňazí, resp. inej veci od poškodeného. Objektívne je podľa názoru krajského súdu preukázané, že obžalovaný X. R. sa dožadoval vrátenia čiastky 100,-Eur, a to formou otázok, keď sa pýtal poškodeného, kedy mu tieto peniaze vráti. Takéto konanie ani podľa názoru krajského súdu nemožno kvalifikovať ako trestný čin lúpeže, a to ani za okolností, pokiaľ by obžalovaní fyzicky útočili na poškodeného v úmysle zistiť od neho, kedy obžalovanému R. vráti dlh. Prvostupňový súd podľa názoru krajského súdu dospel k správne záveru, že obžalovaní svojím konaním uvedeným v bode 1/ naplnili aj znaky prečinu obmedzovania osobnej slobody. Ako bolo už vyššie konštatované, výrok o vine je v tomto smere nepresný, nakoľko takejto kvalifikácii v bode 1/ nezodpovedá právna veta uvedená pri bode 1/.

Prvostupňový súd podľa názoru krajského súdu však nepostupoval správne, keď zo skutku uvedeného v bode 1/ na rozdiel od obžaloby vypustil odcudzenie mobilného telefónu poškodenému. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že poškodenému bol odcudzený mobilný telefón, pričom doposiaľ zadovážené dôkazy nasvedčujú, že tento mal poškodenému odcudziť obžalovaný R.. V tomto smere podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd nevyhodnotil zabezpečené dôkazy dôsledne vo vzťahu k

obžalovanému R., z hľadiska posúdenia jeho konania ako konania zakladajúceho znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák., teda prisvojenie si cudzej veci, ktorú má iný pri sebe.

Nedostatočne podľa názoru krajského súdu vyhodnotil prvostupňový súd dôkazy vo vzťahu k bodu 2/, pokiaľ ide o fyzický útok obžalovaných voči poškodenému. Zo skutku uvedeného v bode 2/ v napadnutom rozsudku vyplýva, že všetci traja obžalovaní opakovane päšťami udierali do tváre poškodeného, čím mu spôsobili zranenia s dobou liečenia od 5 do 7 dní. Vzhľadom na spôsob útoku - keď traja obžalovaní udierali opakovane päšťami do tváre poškodeného, je potrebné, aby sa prvostupňový súd dôslednejšie zaoberal vyhodnotením tohto útoku z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu.

Kvalifikácia skutkov uvedených v bodoch 1/ a 2/ ako prečinu výtržníctva spáchaného v spolupáchateľstve aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá dôkaznej situácii.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku prokurátora, že prvostupňový súd mal posudzovať konanie obžalovaných pri trestnom čine obmedzovania osobnej slobody aj podľa odseku 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák., teda že trestný čin bol spáchaný násilím, bude potrebné, aby prvostupňový súd vyhodnotil dôsledne dôkaznú situáciu aj v tomto smere, pokiaľ zo skutku bude vyplývať, že obžalovaní, resp. niektorí z nich použili pri čine násilie.

Ak prokurátor v odvolaní poukazuje na hodnotenie vykonaných dôkazov s poukazom na výpovede obžalovaných a najmä poškodeného Y. Z., v tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že prvostupňový súd bol pri rozsahu dokazovania podstatne obmedzený skutočnosťou, že všetci traja obžalovaní odmietli pred súdom vypovedať, a teda aj zúčastniť sa prípadnej konfrontácie a pre nedosiahnuteľnosť poškodeného Y. Z. mohla byť prečítaná len jeho jedna výpoveď z prípravného konania. Pokiaľ aj boli prečítané výpovede obžalovaných z prípravného konania, z týchto je zrejmé, že obžalovaní popisovali skutky rozdielne. Taktiež z prečítaných konfrontácií z prípravného konania medzi obžalovanými W. a R. a medzi obžalovaným L. a poškodeným Z. je zrejmé, že rozpory v ich predchádzajúcich výpovediach odstránené neboli. Preto pokiaľ aj pri vykonávaní dôkazov pred prvostupňovým súdom nebolo možné odstrániť vyššie uvedené rozpory, je potrebné postup prvostupňového súdu pokiaľ sa týka úpravy skutkov uvedených v obžalobe považovať za zákonný, najmä s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaných.

V prípade, ak v dôsledku vysloveného právneho názoru krajského súdu ohľadom možnej kvalifikácie skutkov navrhnu strany dokazovanie doplniť, bude potrebné po úvahe prvostupňového súdu vykonať ďalšie dôkazy a po prípadnom doplnení dokazovania opätovne vyhodnotiť dôkaznú situáciu s prihliadnutím na právny názor vyslovený krajským súdom týkajúci sa kvalifikácie skutkov.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.